Sellő-szonett

Ültem a hínáros ártéri tó
homokos partján sihederkorom
delén tizenhét évesen s a szó
még rügy vagy pattanás volt ajkamon

elképzeltem egy sellő odaúszik
majd hozzám s zöld hínárszagú ölével
vesszőmre ül s míg elszámolnék húszig
eltűnik ám megáldott már a kéjjel

még nem tudtam hogy tó lesz minden éjjel
ha felnövök s bár iszapos kiszárad
olykor megér akármily drága árat

fizetem érte életem egészét
hogy viszonozzam sellő-ölelését
vízmélyi mégis földi szenvedéllyel

————————————————————————

(A *Baka István művei. Versek* című kötetből.)

*   ←* *Előző oldal   * *Következő oldal →*